

Pa se sliš!

Ko se človek po ulici Ramón Carrillo napoti v Slovenski dom San Martín, ne more ubežati običajnim zvokom mestnega vrveža. Slišijo se hupanje in zaviranje avtomobilov in avtobusov pa še kakšna kletvica. Ko se ustaviš na hišni številki 2362, običajno naletiš na zaprta vrata doma, še posebno ojačena z novo ograjo zaradi letošnjega vloma in kraje. V soboto, 27. oktobra, okoli 20. ure pa so bila vrata na stežaj odprta za sprejem vseh, ki so prihajali na neobičajno praznovanje, in sicer na koncert ob 70-letnici delovanja Slovenskega pevskega zbora San Martín. Gostje so se najprej zadržali na dvorišču Doma, kjer se še vedno razkošno bohotita sanmartinski lipi, in na krasno oblikovanem triptihu lahko prebirali o zgodovini zbora. Nato so do zadnjega kotička napolnili spodnjo dvorano in se ob pogledu na elegantno sceno skušali zbrati za koncert. Sonja in Marjan Boltežar sta sprejemale goste. Prve vrste so zasedli: veleposlanica Jadranka Šturm Kocjan in njen sin Jaša, Marjana Poznič in soprog ter Jože Lenarčič in gospa v imenu Zedinjene Slovenije, predsednica Zveze slovenskih mater in žena Alenka Prijatelj; sanmartinska družina: predsednik dr. Viktor Leber in gospa, č. g. Igor Grohar, voditeljica Rožmanove šole Nina Pristovnik, predsednica sanmartinske Zveze žena Polona Makek, Janez Filipič in gospa v imenu Farnega odbora ter predstavnik mladine Kati Podržaj in Luka Škulj; bivši zborovodje zbora: prvi zborovodja Boris Pavšer ter Janez Mežnar in Rok Fink; sorodniki pokojnih: gospa Tatiana Klemenčič in hčerke Slavka Rupnik; zborovodkinja Andrejka Selan Vombergar za MPZ San Justo, Marta Selan Brula in gospod za Zbor Ex Corde iz Slomškovega doma ter Helena Štumberger in gospod za SPZ iz Mendoze.

Pojča Zgodba

Ob potrkavanju zvonov so se na oder postavili nastopajoči in zborovodkinja Lučka Marinček Kastelic ter nadaljevali zvonjenje s pesmima **ZAGORSKI ZVONOVI** / Karol Boštjančič in **PA SE SLIŠ!** / Primorska narodna / Prir. K. Pahor. Pripovedovalca Martina Filipič in Niko Leber sta prepoznala zvonove, ki sta jih bila pred kratkim slišala v Sloveniji, prav te zvonove so slišali njuni stari starši pred mnogimi leti... tako se je začela pojča zgodba. Tiho je zazvonilo, ko je padal mrak. Oglašil se je **VEČERNI AVE** / Anton Foerster, ki je odštel desetletja in oživil otroštvo. V spomin nam je priklical otroštvo. Ko človek prijoka na svet, ga nežno zaziblje ljubeča uspavanka: **PESEM O ROJSTVU** / Prir. L. Kramolc, Solo: Niko Žagar, Toni Podržaj in Niki Štumberger, in **TAM KJER TEČE BISTRA ZILA** / Koroška narodna / Prir. L. Kramolc. V čudežno lep planinski svet sta privabili pesmi **PLANINSKA** / Anton Foerster in **V TAMAR** / Vasilij Mirk.

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN

Koncert ob 70-letnici delovanja

Veselo je zapela kukovica v otroških glasovih skupine Zvončki **SLIŠALA SEM PTIČKO PET!** / Narodna in v zborovski zasedbi **KUKOVICA** / Prleška narodna. Pomladna simfonija veselja, vriskanja, sonca in tihih želja pa se je maja 1945 spremenila v pesem žalostinko. Kako težko je bilo zoreti za odhode in izgube smo podoživeli v skladbah **POJDAM U RUTE** / Koroška narodna / Prir. S. Vremšak, Solo: Marjeta Žagar in **DOMOVINI** / Benjamin Ipavec / Prir. S. Vremšak, Solo: Marjeta in Niko Žagar. Sledilo je novo poglavje zgodbe, in sicer prihod v Argentino v pesmih C. Guastavina: **PUEBLITO MI PUEBLO**, Solo: Sebi Skale in **EN LOS SURCOS DEL AMOR**. Ob pesmih **CONVIDANDO ESTA LA NOCHE** / Juan Garcia Cespedes in **EL OBOE DE GABRIEL** / Ennio Morricone pa spomin na prvi božič v novi deželi, v poletju, nove navade, a v ušesih še vedno odmevajo božične slovenske pesmi. In še klic zemlje v pesmi **RIVER** / Ennio Morricone. Ob spremljavi nas napolnita z nostalgijo pesmi **CAMINITO** / Juan de Dios Filiberto in **MELODÍA DE ARRABAL** / C. Gardel, Le Pera, Batistella, ki jo zapoje vokalna skupina Muččas. Sredi argentinske pampe so se zarasle murke in zacvetele v dekliskih glasovih v pesmi **TAM KJER MURKE CVETO** / Avsenik. Pripovedovalca sta zaključila: „Slovenski valček in argentinski tango sta se neslutoma spojila in novo pesem – pesem dvoedine domovine. V tej pesmi je povzeta zgodba Slovenskega pevskega zbora San Martín. To je pojča zgodba ljubezni in prijateljstva.“ Prislunili smo sporočilu pesmi **AMIGOS** / Alejandro Lerner, ki so jo otroci peli izmenoma po slovensko in špansko.

Zgodbi so poslušalci pozorno sledili in ubrano petje zbora in solistov ter izvajanje spremljave velikodušno nagradili s ploskanjem. Marsikomu se je ob poslušanju prikradla solza, ganjenost pa se je stopnjevala ob gledanju videa o zgodovini zbora.

Naj zapišemo imena nastopajočih in sodelavcev.

Pevska skupina Zvončki: Sofi, Ana in Paula Boltežar, Matija Leber, Maja in Tadej Filipič, Katja Filipič, Katja Luna Praprotnik, Amelia Belardi Černič, Ema in Federico Tašner, Lucija in Sofi Vombergar, Juana Volpedo

Vokalna skupina Muččas: Marta Belec, Kati in Mikaela Podržaj, Juli in Sofi Kastelic, Luci Dimnik, Cami Santana

Vokalizacija: Fabiana Franco

Ensamble Trifoglio: Cintia Pellanda, flauta / Karen Selva, violín / Ariana Žigart, acordeón y piano

Spremljava: Toni Podržaj (kitara), Luka Škulj (tolkala), Maja Filipič (orgle)

Video in scena: Janez Filipič

Luči: Rudi Dimnik, Matjaž Filipič

Zvočna operaterja: Luka Škulj, Marko Medvešček

Scenski prostor: inž. Toni Kastelic, odborniki Doma; pevci, sorodniki in prijatelji zbora

Fotografije: Tone Belec

Grafično oblikovanje: Mikaela Podržaj

Drugi del večera je povezovala Vera Breznikar Podržaj, ki se je navzočim zahvalila za obisk in poslušanje. Lučka Kastelic je pozdravila v španščini.

Ob 70-letnici je zboru prisrčno čestital predsednik Slovenskega doma San Martín dr. Viktor Leber in zborovodkinji izročil spominski krožnik (delo Regine Leber), Gabrijelu Petkovšku pa posebno priznanje kot veteranu zbora.

V imenu Zedinjene Slovenije sta zboru iskreno čestitala Marjana Poznič in Jože Lenarčič in poklonila krožnik.

Alenka Prijatelj se je s šopkom zahvalila za brezpogojno pomoč zbora pri praznovanjih Zveze.

Veleposlanica Jadranka Šturm Kocjan je dejala: „Prečudovit večer je bil zaradi glasbe in zaradi vseh teh desetletij vztrajanja, da je

prišlo do tega slavnostnega večera. Res čutilo se je 70 let prave podlage, da ste lahko res odlično izvedli ta program. Navdušena sem nad izborom pesmi. Šli ste čez slovenske pokrajine, čez Argentino, povezali obe domovini in s tem pokazali te vezi, ki jih tudi skozi petje ves ta čas tako lepo gojite in prenašate iz roda v rod. To da so bile danes na odru tri generacije tudi ni običajno. Moram zelo pohvaliti ta mlade, s čudovitimi frizurami so prišle, te kitke so navdušujoče in tudi spremljevalcem, res vsem iskrene čestitke. Jaz nimam krožnika (smeh v dvorani) imam pa nekaj drugega. Seveda pesem je nekaj, kar je zelo tipično za Slovence, kjerkoli so, del naše identitete, pesem nas povezuje.“

Zboru je izročila posebno priznanje za neprecenljivo vlogo pri ohranjanju slovenske identitete ter za širjenje ugleda Slovenije v Argentini.

Na vrsto so prišle zahvale zbora - Bogu in ljudem za vse prejete dobrrote. Najprej Slovenskemu domu, kjer zbor prepeva od leta 1960 in pa predsedniku Viktorju, ki je zboru pomagal pri organizaciji potovanj. Zahvala bivšim pevcem in pevкам ter organistkam. Višek večera, da smo se lahko zahvalili prvemu dirigentu Borisu Pavšerju, ki nas je z veseljem poslušal. In vsem, ki so mu sledili. Prisotni so bili Rok Fink, Janez Mežnar, žena pok. Vinka Klemenčiča gospa Tatiana in hčerke pok. Slavka Rupnika. Vsem smo podarili spominske krožnike, ki jih je z Bajukovimi motivi naslikala Lučka Kastelic. Aplavzov v zahvalo so bili deležni tudi poslušalci, dobrotniki in sodelavci pri pripravi koncerta, ki ga je podprl Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Ker so zgodovino zbora zaznamovali trije rojstni kraji pevcev, smo podeli spominski krožnik Ireni in Gabrijelu Petkovšku, rojena v Sloveniji; Mariji Petkovšek je zibel tekla tam, kjer teče bistra Zila, vse rojene v Argentini pa najboljšo zastopa Jože Skale.

Praznik našega zbora je v eno družino povezal bratske zборе naše skupnosti. S šopki in lepimi željami so čestitale Andrejka, Marta in Helena.

Slovenski pevski zbor se je iz srca zahvalil zborovodkinji Lučki Marinček Kastelic, ki z ljubeznijo vodi zbor že 25 let! Z darilcem so prišli tudi otroci.

Praznovanja pa še ni bilo konec. S pesmijo Vinska so pevci nazdravili in povabili vse navzoče na zakusko. Dobrote, ki jih je pripravila Polona Havelka, so postregli možje in sorodniki pevcev. Ob torti smo zapeli Kol'kor kapljic, tol'ko let in ugasnili svečke. Nikomur se ni mudilo in ostali smo v prijetni družbi prijateljev in sorodnikov pozno v noč. Na ulici Ramón Carrillo je bilo še vse živahno, ko smo se polni enkratnih doživetij vračali domov.

VB

NAŠ POGOVOR | *Dirigentka Lučka Marinček Kastelic*

Slovenski pevski zbor v San Martinu praznuje svojih prvih 70 let! In tik pred slavljem smo prosili za razgovor dirigentko Lučko Marinček Kastelic.

Tistim, ki je še ne poznate, na kratko povejmo, da je Lučka sanmartinčanka po rojstvu, da prihaja iz pevske družine in je ta talent posredovala tudi svojim otrokom Zofiji, Juliji in Tomiju, ki so ji vedno ob strani, prav tako kot mož Toni Kastelic.

→ S svetom glasbe si povezana že od mladih let, tvoja mama je bila v naši skupnosti znana pevka.

Mami, ime ji je bilo Marija, bolj poznana kot "gospa Marinčkova", je bila med nami dobro znana sopranistka, imela je čudovit glas. Najraje je pela Marijine pesmi, saj je bila globoko verna. Dolgo let je pela pri zboru "Gallus", pa tudi pri našem pevskem zboru San Martin. Poslušati jo je bil res užitek!

Kot otrok sem seveda vse to malo drugače doživljala. Mama je večkrat na teden zvečer morala k vajam in takrat mi je bilo kar hudo. Saj so name pazile starejše sestre, a otrok je vedno najraje z mamom! Spominjam se, da je mama večkrat pela z gospo Rozo Golob, in ona jo je spodbujala ob vsem tem trudi, pa ji je nekoč rekla: "To tvoje delo se bo enkrat povrnilo in nekoč boš iz Ramos Mejie (tja je hodila k vajam) nekaj zelo dobrega prejela." In kako prav je imela! Od tam je Toni, moj mož!

Sama lahko rečem, da sem bila po mami povezana z glasbo še pred rojstvom: ko me je čakala je mama vsako nedeljo zjutraj pela pri slovenski maši in je morala v stari sanmartinski stolnici hoditi po dolgih stopnicah do kora, in takrat ji je organistka Matilda Kogovšek napovedala, da bo prav gotovo njen otrok zato celo življenje povezan z glasbo.

→ Kako si pa sama vstopila v ta svet?

Pri nas doma je bila glasba zelo prisotna: imeli smo klavir, na katerega sem že čisto majhna začela igrati enostavne pesmice. In ko so k nam prihajali na obisk prijatelji staršev se je vedno kdo spomnil, "Lučka, pokaži nam, kako znaš igrati na klavir!". Moram priznati, da mi v tistih časih to ni bilo nič kaj preveč všeč... No, ko so ti prijatelji bili na obisku, in to je bilo skoraj vsak konec tedna, so veliko peli! Tudi "Buenosaireški oktet", pri katerem je pel moj brat, je imel vaje pri nas doma.

Pri šestih letih sem se pa že začela resno učiti, hodila sem k profesorici klavirja in polagala izpite v Conservatorio Clementi. Pa v šoli, v argentinski šoli namreč, sem imela svojo instrumentalno skupinico, jaz sem pela, predvsem argentinske folklorne pesmi. S prijateljico sva pa potem začeli celo sami komponirati. Spominjam se, da sva se nekoč prijaviли na tekmovanje "Canción católica de San Martín", v katerem so sodelovale vse katoliške šole iz okolice. Za najino pesem, ki sva jo sami spisa-

li, sva dobili prvo nagrado!

Spominjam se tudi vsakoletnih festivalov v slovenskem domu v San Martinu. Zbirali so se glasbeniki in skupine in predstavili, kar so znali. S sestro sva igrali na klavir, dvakrat sem nastopila, če se prav spomnim, tudi brat je nastopal. To so bili krasni koncerti! Veliko smo delali na področju glasbe, veliko nas je bilo otrok in mladih, ki smo se učili instrumente, nastopali so celi orkestri!

→ Glasbo si izbrala tudi kot svoje poklicno delo, ali ne?

Ni bilo točno tako, glasba ni bila moja prva poklicna izbira... Prvo sem želela postati radijska napovedovalka, prijavila sem se k sprejemnemu izpitu, pa mi ni uspelo. Moram povedati, da je mami bila kar vesela, ker ji tisti radijski svet ni preveč ugajal. Treba je bilo torej poiskati kaj drugega. In ker sem vedno želela delati in pomagati prizadetim, sem se vpisala na študij za profesorico za slušno prizadete in za rehabilitacijo glasu in govora. Na tem področju sem potem delala 6 let, a ko sva s Tonijem ustvarila družino in so prišli otroci sem službo pustila. Ko je bila Juli, naša najmlajša, v 1. razredu, sem pa začela poučevati petje v slovenski šoli in tudi v vrtcu v šoli Sagrado Corazón. Tako se je nekako začelo, kmalu zatem sem že pri naših slovenskih sv. mašah na orglah spremljala petje, z g. Jankom Filipičem.

→ Kakšni so bili tvoji začetki v sanmartinskem pevskem zboru? Verjetno si prvo pri njem pela? Kdaj si pa v roke prijela še dirigiranje in vodstvo zbora?

Da sem prevzela vodstvo zbora je pa brez dvoma zasluga g. Gabrijela Petkovška! Če ima kdo kako pritožbo nad mano se mora kar nanj obrniti, saj me je on prepričal, da sem začela dirigirati! Pred mano je zbor imel že več dirigentov in prišel je trenutek, ko se je bilo treba odločiti, da je zbor lahko nadaljeval z delovanjem. Zato sem sprejela. Od začetka smo vadili samo za kake določene lokalne prireditve, za domače obletnice, počasi smo pa začeli hoditi tudi na slovenske proslave v

druge domove.

→ Kako potekajo vaše vaje? Kolikokrat tedensko se zbirate, imate tudi vokalno-tehnične vaje? Kakšno vzdušje vlada pri vajah? Kakšni so vaši vsakoletni »redni programi«? Vadimo enkrat na teden, ko se bliža kak nastop pa seveda dodamo več vaj. Že več let posvečamo prvi del tedenskih vaj vokalni tehniki. In lep dosežek je tudi to, da je vzdušje pri vajah vedno pozitivno, veselo: pevci prihajajo z dobro voljo, čeprav so vsi zelo zaposleni, tudi v našem slovenskem domu jim ne zmanjka dela. Še posebno letos, ko praznujemo našo 70-letnico!

Na našem rednem program so na prvem mestu prireditve v slovenskem domu: verski prazniki, kot je Velika noč, sodelujemo pri vsakoletnem sanmartinskem festivalu "Ob taktu barv", predvsem pa že 17 let organiziramo naš tradicionalni Božični koncert. In z veseljem sodelujemo tudi pri drugih prireditvah v naši slovenski skupnosti.

→ Bi z bralci delila kak poseben trenutek ali anekdoto, ki ti je ostala v spominu?

Ja, teh se je pa v teku desetletij kar veliko nabralo! Spominjam se sobotnega večera, ko smo peli na neki poroki v San Martinu. Bila je prav slovesna ceremonija, poročal je p. Mamerto Menapace, nevesta je bila iz neke zelo znane družine. In prav tisti večer je naš baritonist Toni Podržaj nastopal v Našem domu v San Justu pri "Martin Fierru", ki ga je režiral Blaž Miklič. Toni je obljubil, da bo kljub nastopu prišel tudi na poroko, da bo z nami pel. Čeprav je kazalo, da bo to zaradi urnikov nemogoče. No, bili smo že na koru, poroka je že skoraj začejala, ko je Toni prihitel gor - napravljen in maskiran, kot je nastopil! Ko smo ga takega zagledali smo se začeli smejati, da nam je bilo skoraj nemogoče kaj zapeti... Toni je z nami ostal prav do zadnjega akorda Aleluje in potem dobesedno izginil, moral je nazaj v San Justo. Kasneje nam je povedal, kako so ga prestrašeno gledali iz drugih avtomobilov, ko se je peljal po Buenos Airesu... Anekdota veliko pove o njegovi osebnosti, kako je bil odgovoren: obljubo je vedno držal, pa če je bilo še tako težko. Tak je bil Toni Podržaj.

→ V sanmartinskem zboru redno vidimo oz. slišimo lepo število mladih glasov. Dekleta so pod tvojim vodstvom celo sestavila samostojno skupino Muččas! Ali pri mladih vidiš zanimanje za zborovsko petje? In za slovensko glasbo?

Res je v našem zboru kar lepo število mladih, dekleta so pa celo ustvarile skupino Muččas. Pa njim le včasih pomagam, v resnici se kar same organizirajo in zelo dobro pojejo.

Imamo tudi otroško pevsko skupino Zvončki, z njimi se vedno pripravljamo za kak nastop in vsako leto sodelujejo pri naši Božičnici. Pridni, dobri otroci so, nekateri se celo učijo glasbo. Redno hodijo na vaje in kar užitek jih je gledati, njih in starše, ki vedno radi pomagajo. V njih, v njihovi navdušenosti vidim bodočnost, ker so majhni in bodo še dolgo peli. Radi pojejo v angleščini in, zanimivo, tudi v latinščini. To me resnično čudi!

Z mladimi je pa seveda težje, ker so zelo zaposleni, nekateri študirajo in tudi delajo, ali pa odhajajo iz Buenos Airesa ali celo iz Argentine. Poročijo se, imajo otroke in takrat petje ostane ob strani, vsaj za nekaj časa.

→ Pevski zbor je nedvomno zelo pomemben dejavnik življenja v slovenskem domu v San Martinu... Kaj pa povezanost z argentinsko okolico?

Res je, večkrat nas povabijo na razne kulturne dogodke v okolici našega slovenskega doma. Peli smo že v UNSAM, peli smo ob 50-letnici Universidad Católica de La Plata, ki ima sedež v San Martinu, v Cine Teatro Plaza, Biblioteca Popular San Martín, v cerkvi San

Isidro Labrador.

Pa na potovanja ne smem pozabiti! Skupaj smo že prevozili veliko kilometrov, peli smo v Entre Ríosu, v Corrientesu, v Mendosi in celo v Braziliji!

Z veseljem gremo, ko nas povabijo in vemo, da nas ljudje radi poslušajo. Vsak mesec hodim v neki "café cultural" in vedno me sprašujejo, kdaj bo naš zbor imel naslednji koncert. In potem na koncertu tudi pridejo, čeprav naših slovenskih pesmi ne razumejo. Največ odziva pa ima naš vsakoletni božični koncert, ki je odprt za argentinsko publiko. In publika pride na koncert, ker je to zanje priprava za božič.

→ Zbor je dosegel častljivo 70. obletnico. V 7. desetletjih je skozi njegove vrste verjetno šlo lepo število pevcev...

Ja, predvsem na začetku, v prvih časih, je bil zbor zelo številen. Veliko se je v tem času zgodilo in ni bilo vedno lahko. Vedno pravim, da je naš zbor rezilienten, kar nekajkrat je bilo treba hude trenutke preboleti in nadaljevati. Odkar vodim zbor so nas za vedno zapustili trije pevci: Veronika Petkovšek, Lojze Tašner in Toni Podržaj. A treba je nadaljevati. In tudi ko se pridružijo novi pevci je to vsakič nov začetek! Ker za težkimi doživetji pridejo tudi tisti lepi, veseli trenutki, ki smo jih skozi leta veliko doživeli!

Moram reči, da imamo lepo skupino ljudi, imamo zelo dobre pevce in tudi druge, ki se morajo bolj potruditi, ker je tudi pri petju tako, da nekatere bolj stane.

→ A v današnjem času smo ljudje pri 70 letih še mladi in pogumno gledamo naprej ter kujemo načrte... Kaj pa vaš sanmartinski zbor, kako ti, kot dirigentka, gledaš v bodočnost?

Osebnost nerada delam dolgoročne načrte. Raje naredim načrt za leto, in če je mogoče se izvede. Življenje nas je naučilo, da vse naredimo počasi, korak za korakom. Pri delu prosim Boga, naj mi pokaže pot in vedno sem čutila, da se to zgodi, da nas spremlja. Dela in projekti se nam tako kar nabirajo, nikoli nam jih ne zmanjka. Vedno se pojavi kak načrt in komaj ga zaključimo je treba kaj novega začeti. Zato ne skrbim preveč na bodočnost. Zaenkrat nas po praznovanju 70-letnice čaka božični koncert, potem nam bo Bog že pokazal, kako nadaljevati.

→ Ko že zaključujeva ta pogovor, kaj bi še rada sporočila bralcem, predvsem seveda tistim, ki ljubijo petje?

Za konec še beseda zahvale: najprej moji družini, tisti prvi: mami in očku, ki bi danes gotovo z veseljem gledala, kako skupaj delamo, pa bratu in sestram. In potem moji družini, ki sva jo ustvarila s Tonijem, ponosna sem nanje! In končno moji tretji družini, našemu pevskemu zboru: skupaj smo doživeli veliko lepih in tudi težkih trenutkov, ki smo jih skupaj premostili - kot prava družina. In skupaj hodimo naprej! Za vse to sem hvaležna.

→ Lučka, prisrčna hvala, čestitke za vse doseženo in seveda veliko energije in uspehov še za naprej!

Mariana Poznič

PEVSKI ZBOR SAN MARTIN

70 let prehojene poti

Prvi akordi

Začetek sanmartinskega zbora je zelo zanimiv. Pobudo zanj je dal svétnik Karel Škulj. Na praznik Marijinega vnebovzjetja, 15. avgusta 1948, je imel v sanmartinski cerkvi prvikrat mašo za Slovence. Po maši je rekel rojakom: "Lepo je bilo, kajne? Pri prihodnji maši pa moramo imeti že tudi slovensko petje." Te besede so našle takoj velik odmev v srcih nekdanjih pevcev in pevk iz barleškega in trianjskega taborišča. Spomnile so jih, da so se že na ladji dogovorili, da bodo tudi v Argentini peli. Zato so prosili svojega nekdanjega zborovodja Borisa Pavšerja, da bi vodil petje pri slovenskih mašah v San Martinu. Z začetku septembra 1948 je zbor pod vodstvom Borisa Pavšerja začel peti pri slovenski maši v San Martinu. Na orglah ga je spremljala Matilda Kogovškova.

Dokler Slovenci v San Martinu še niso imeli svojega skupnega doma, je pevski zbor imel vaje v prostorih sanmartinskega župnišča, v župnijski dvorani v Villa Bosch in v hiši gospoda Pavlovčiča.

Poleg cerkvenega petja pa je zbor pričel v svoj spored vključevati svetne pesmi in nastopati tudi na raznih slovenskih prireditvah, kulturnih in zabavnih. Zborovo delovanje se je razširilo tudi na druge okraje. Prvi zunanji nastopi so bili latinska maša v okraju La Boca, cerkveni koncert v Villi Adelini, Slovenski božič v cerkvi v Ciudadeli, predvsem pa je poživljal s svojim petjem prireditve Škuljeve Slovenske besede. Priložnostno je pel pri slovenskih mašah v župni cerkvi v Floridi. (Letopis slovenskega glasbenega življenja v Argentini)

V sozvočju

Ko so Slovenci v okraju San Martín leta 1960 prišli do lastnega doma, so se začele pevske vaje v tem domu. Z njim je zbor vseskozi sodeloval na vseh verskih in kulturnih prireditvah. Na letnem programu se vrstijo velikonočna sv. maša, obletnica ustanovitve sanmartinskega doma, domobranska proslava, žegnanje ob obletnici prve slovenske maše, kulturni večer Ob taktu barv in božični koncert. Zbor je s pesmijo že večkrat pozdravil cenjene goste iz Slovenije, in sicer nadškofe, državne sekretarje, ministre, veleposlanike, kulturnike, gostujoče oktete in zборе. S krajevnimi zbori naše skupnosti je pel na slovenskih dnevih, na srečanjih Buenos Aires celebra Eslovenia in pri zahvalnih mašah v buenosaireski stolnici.

Na raznih zborovskih srečanjih ali ob kaki predstavitvi slovenske skupnosti je slovensko pesem predstavil tudi argentinski publikli.

Z motom S pesmijo od srca do srca pa je slovenske melodije ponesele v Brazilijo, Mendoza, Corrientes in v mesto Paraná.

Danes v sozvočju prepevajo kar tri generacije, ki spoštljivo sprejemajo in negujejo bogato glasbeno izročilo prednikov. Ljubezen do petja je od mame gospe Mimi dedovala Lučka Marinček Kastelic, ki zbor vodi in spremlja na orglah 25 let! V repertoar uvršča tudi argentinske in mednarodne skladbe, ki se jih pevci in pevke lotevajo na rednih vajah v pevski sobi Sv. Cecilije. O zborovem delovanju poročajo v tedniku Svoboda Slovenija, v reviji Duhovno življenje, na radiu Ognjišče. Slike in zvočni posnetki so nam dostopni na spletu. O družinskem in prijateljskem razpoloženju med pevci pa najbolje vejo le oni, ki jih družijo veselo do petja.

Pod vodstvom

Slovenski pevski zbor San Martin je pel pod vodstvom požrtvovalnih zborovodij, ki so zboru z ljubeznijo posvetili svoje glasbene talente. Prvemu zborovodju Borisu Pavšerju so sledili Vinko Klemenčič, Martin Duh, Slavko Rupnik, Rok Fink, Janez Mežnar, Lučka Kralj Jerman, Jože Omahna in Lučka Marinček Kastelic.

Zbor so na orglah spremljali Matilda Kogovšek, Marjeta Smersu Boltežar, Marta Dimnik, Anica Jenko, Lučka Marinček Kastelic in Anka Savelli Gaser ter argentinski glasbeniki.

V pesmi smo doma

- **Soprani:** Ivanka Dimnik, Marjeta Gerkman, Juli Kastelic, Irena Škulj Petkovšek, Marija Petkovšek, Cami Santana, Marta Škulj, Silva Tašner
- **Alti:** Magdalena Koprivnikar Belec, Luci Dimnik, Sofi Kastelic, Gabriela Leber Marolt, Vera Breznikar Podržaj, Maru Santana Smersu, Mirjanka Voršič Truden
- **Tenorji:** Janez Filipič, Jože Skale, Sebi Skale, Lučka Smersu, Marko Škulj
- **Basi:** Pablo Jerman, Gabrijel Petkovšek, Toni Podržaj, Niki Štumberger, Niko Žagar
- **Zborovodkinja:** Lučka Marinček Kastelic

MENDOZA | Dan očkov in mamic

V nedeljo, 28. oktobra 2018, so osnovnošolci otroškega tečaja pripravili zelo lepo prireditev na čast očkov in mamic. Najprej je Zofija Hirschegger Šmon prebrala sledečo pesmico, ki jo je napisala bivša učiteljica Lenčka Božnar kot uvod za odrsko predstavo:

Bodite prav prisrčno pozdravljeni, ki sem ste na praznik družinski prišli, da staršem bi se poklonili, hvaležno se jim zahvalili, za vso ljubezen, za dar življenja in skrbi, ki svojim otrokom posvetili ste jih, saj za vse nebeški Oče ve. Zato naj vse dobro vrača, vse v nebesih obilno poplača in blagoslov na Vas naj rosi, še mnogo, mnogo dni. Kot vsako leto tudi sedaj, bodo vsi otroci našega tečaja nastopili, ko pravljico o »Povodnem možu« bodo uprizorili. O možu, ki družinskega življenja ne pozna, zato ne uživa veselja pravega. Sedajle pa pozor, posluh! Le tiho poslušajmo vsi, kaj se v pravljici zgodi. Prihodnje leto, če Bog da, se spet snidemo na praznik ta. Nasvidenje, nasvidenje!

V prvem dejanju:

Oče pride domov in ga otroci pozdravijo in ga vprašajo, če je kaj prinesel. On odgovori, da danes nič, saj ni dobil dela in tako se otroci hitro ponudijo, da bo vsak skušal pomagati s kakšnim opravilom.

Jurček gre na ribolov v reko, kjer je bil močan naliv. Vsi nagovarjajo fantka, naj ne skoči v vodo, ker je nevarna za njega.

V drugem dejanju:

Ko se zastor odpre se pokaže speči otrok na postelji, ob njem pa pet vil, ki pripovedujejo, da Povodni mož ni pustil, da bi deček utonil, ker se počuti zelo osamljenega. Vse bogastvo mu ne zadostuje!

Povodni mož pokliče slugo in ga prosi, naj dečku nese srebrne igrače. Ko se otrok zbudi vrže igrače proč in joče. Nato ukaže slugi, naj

mu prinese še zlate igrače, a ko jih otrok zagleda spet zajoče. Povodni mož ga spet vpraša, zakaj joče in Jurček mu odgovori, da se mu toži po bratcih in sestricah. Povodni mož skuša še enkrat potolažiti otroka in mu ponudi vse bisere, kar jih ima. A Jurček še vedno joče in pove vsem, da so bolj kot biseri in kot celi svet bolj važni oče, mati in družina.

Povodni mož končno sprevidi, da ga s svojim bogastvom ne more prepričati.

V tretjem dejanju:

Jurček leži na bregu in se prebudi. Nato vstane in hitro ves vesel steče domov. Vsi se zelo veselijo,

da se je vrnil živ in zdrav. Povodni mož gleda skozi odprta vrata in spozna, kateri je Jurčkov zaklad in da je to edino pravo bogastvo.

Na koncu igre smo vsi z veseljem ploskali otrokom, ki so tako lepo in korajžno zaigrali to zanimivo in poučno igro. Ponosni smo tudi na učiteljice in učitelje, ki so naše otroke tako lepo naučili to igro. Potem so vzgojitelji dali šopke rož vsakemu učencu, ki so jih potem poklonili svojim staršem. Razveseljivo je tudi to, da je letos nastopilo več kot 40 otrok in je bila dvorana polna staršev in sorodnikov.

mb

44. PEŠ ROMANJE MLADIH K MARIJI V LUJÁN

V soboto, 6. oktobra, se je slovenska mladina udeležila argentinskega nacionalnega romanja v Luján.

Že sedem let se kot skupina napotimo k naši materi Mariji. Kar je za mladino začelo kot izziv leta 2013 je danes dogodek, katerega se udeleži veliko ljudi. Letos se je pridružilo okoli 130 oseb slovenske skupnosti, med njimi odrasli, mladi, in mladci in mladenke.

Romarji in oporna skupina smo se zbrali v soboto zgodaj zjutraj v Slomškovem domu. Po božjem blagoslovu, ki nam ga je posredoval g. Franci Cukjati, smo ob 8.30 začeli hoditi. Geslo "Mati, daj nam moči, da se združimo kot bratje" nas je spremljalo skozi vso pot.

Ustavili smo se na treh postajah: v Merlo, La Reja, in General Rodriguez. Tam smo romarji izkoristili priliko za kratek počitek in pridobivanje moči. Oporna skupina je bila na razpolago, nas ozdravila in spodbujala za naprej. Na teh postajah in med potjo smo imeli tudi priliko za molitev, pesem in razmišljanje. Skozi cel dan smo premišljevali o našem odnosu s samim seboj, z bližnjim, z našo mamo Marijo in z Bogom. Razmišljali smo o tem, kaj darujemo naši materi, za kaj se ji zahvalimo, kaj jo prosimo, zaradi česa prosimo odpustanja.

Po dolgem dnevu hoje, molitve, pogovora, pesmi in združenja z brati-romarji smo prispeli do cilja. Ob 22. uri smo se utrujeni udeležili svete maše na trgu pred lujanskim svetiščem, pri kateri sta somaševala g. Toni Burja in g. Robert Brest, ki sta z nami hodila in nas spre-

mljala skozi celo pot. Po končani sv. maši smo se mladi skupaj vrnili z avtobusom v Slomškov dom.

Vsako leto nas Marija iz Lujana na novo preseneti s povabilom. Čudovito je videti toliko mladih iz cele Argentine, usmerjenih k istemu cilju. Romanje je izkušnja globokega razmišljanja in združenja z Jezusom in z brati. Je tudi analogija naše, osebne in skupne, verske in življenjske poti.

Rade bi se v prvem mestu zahvalile Mariji, naši nebeški materi, ker nam nudi priliko, da ahko romamo k njej in se lahko vedno k njej zatekamo. Prav posebno se tudi zahvaljujemo duhovnikom, ki so nas spremljali na tej poti. Hvala lepa oporni skupini, ker je njihovo darovanje in trud zelo pomembno. In končno hvala tudi centralnemu odboru za sodelovanje pri organizaciji in vsem, ki so se našemu romanju pridružili.

Sofi Hernandez in Nadia Jakoš

62. OBLETNICA NAŠEGA DOMA V SAN JUSTU | *Dopoldanski program*

Ko imamo v družini praznovanje, se vsi člani tega veselimo. Srečni smo, ker ob pripravi obujamo vrsto spominov na preživete trenutke. Tako se godi tudi v Našem domu, družina družin, ki že praznuje 62 let in se dan za dnem veča. S skupnim ciljem - ohraniti vero, materin jezik in slovensko kulturo - so se naši predniki iz vsega začetka trudili, pogumno delali in se žrtvovali. Njihov zgled nas je skozi vsa ta leta usmerjal na pravo pot in postal trdni temelj za bodoče rodove. Iskrena hvala iz srca in Bog jim plačaj!

V nedeljo, 14. oktobra, smo se udeležili slavja, ki se je začelo v gornji dvorani Našega doma z zahvalno sveto mašo. Daroval jo je msgr. dr. Jure Rode, somaševal pa je lazarist g. Toni Burja. Daritev je bila namenjena posebno za žive in rajne rojake iz okraja ter za pokojne predsednike.

Ob oltarni mizi se je zbrala lepa skupina ministrantov, procesija majhnih otrok, mladih in tudi starih staršev, lepo oblečenih v narodnih nošah. Skupaj z njimi sta bili prisotni zastavi naših dveh domovin, simbol pripadnosti in ljubezni do Argentine in Slovenije. Duhovnik je poudaril pomembni dogodek za vse argentinske kristjane, ki smo na ta dan praznovali in počastili misijonarje ter se razveselili ob kanonizaciji papeža Pavla VI in misijonarke Nazarie March Mesa, iz reda "Misioneras de las Cruzadas de la Iglesia".

Med obredom je napovedoval Erik Oblak. Berili sta prebrala krajevni predsednik, g. Andrej Mehle ter mladinski predsednik, Nace Kržišnik; psalm pa voditeljica Balantičeve šole, ga. Irena Urbančič Poglajen. V pridigi nam je g. župnik priporočal, naj se obrnemo na tri vrednote in se jih držimo kot sklep-navodila za življenje: MODROST, da bi spoznali in sprejeli božjo voljo; ISKRENOST pred Bogom, pred sabo in med seboj; in UBOŠTVO v zemeljskih dobrinah, da bi lahko resnično cenili nebeš-

ke. Vsako izmed misli je izvrstno razložil in nas spodbudil, naj jih zvesto gojimo.

V imenu vseh navzočih je Katja Urbančič prebrala prošnje našemu nebeškemu Očetu. Pri darovanju sta botra Našega doma, ga. Mici Malavašič Casullo in g. Janez Kržišnik, približala k oltarju kruh in vino za evharistično skrivnost. Kot vsako nedeljo, smo si kot bratje in sestre podali roke in izrekli pozdrav miru. To naj bi imelo poseben pomen za nas, ker oživlja naše skupne vezi in nas spominja na našo dolžnost, da z združenimi močmi naprej delujemo. G. Toni Burja je mladim poudaril važnost tega trenutka z lepimi besedami.

Med mašo smo bili počaščeni z ubranim petjem Mešanega pevskega zbora San Justo, ki ga vodi profesorica Andrejka Selan Vombregar.

Polni božjega duha in z blagoslovljenimi srci smo nadaljevali z našim slavljem. Pomaknili smo se na dvorišče, kjer je napovedovalka Katerina Javoršek prisrčno pozdravila rojake in goste in jim izrekla dobrodošlico. Po ponosnem petju argentinske in slovenske himne smo s toplim aplavzom poslovlili zastave in narodne noše.

Slike Barbara Kržišnik

Predsednik g. Andrej Mehle je izrekel čutečo zahvalo našim prednikom in spregovoril spodbudne besede vsem odsekom Našega doma. Omenil je tudi skupine, ki letos praznujejo okrogle obletnice in so zaradi tega vredne posebne priznanja. Zelo prisrčno in ljubeznivo se je zahvalil našim mladim in jim čestital za izvrstni mladinski dan, ki so ga pripravili pred mesecem dni.

Nato je naš dušni pastir blagoslovil jedila, ki so jih pripravile skrbne roke naših članov. Po okusno domačem kosilu - sad truda, dela in prevzete odgovornosti - smo se vsi zahvalili pridnim kuharicam: gdč. Marjani Lipušček,

ge. Moniki Keršič Rovan, ge. Anici Erjavec, ge. Moniki Oblak Lammana in ge. Cilki Bregar Bruno. Navdušeno smo zaploskali možem, ki so na žaru pripravili izvrstno meso. Ti so bili g. Gabi Zupanc, g. Pavli Malovrh, g. Pavel Zafra, g. Luka Štrubelj in g. Ivan Malovrh. Močan aplavz so želi tudi mladi, ki so nam skrbno in obilno postregli.

Letos smo se tudi veselili povečanja naše že velike sanhuške družine. Sprejeli smo lepo število novih moči, katerih večina že od otroštva zahaja v Naš Dom in aktivno sodeluje v raznih dejavnostih. Sprejem članov je pričela tajnica Metka Malovrh Scopel, ki je prebrala častne dolžnosti in pravice. Kar 27 mladih je bilo poklicanih na oder, da so prejeli spominsko diplomu iz rok predsednika v spremstvu odbornikov. Včlanjeni so bili: Aleksandra Bergant, Danilo Bonino, Ludmila Ivanna De Luz, Leila Erjavec, Katja Fekonja, Natalija Javoršek, Pale Kržišnik, Mikaela Malovrh, Pavel Malovrh, Marija Pavla Mehle, Tomaž Miklič, Cintija Oblak, Niko Oblak, Marija Cecilija Pavšer, Gabrijel Ravnik, Luka Ravnik, Avguštin Rován, Gabrijel Silvero, Nadja Smrdelj, Kristian Šenk, Lucijana Trpin, Jana Urbančič, Katja Urbančič, Matej Urbančič, Milenka Urbančič, Pavla Urbančič in Milena Zupanc.

Skupna slika novih članov je bila res zanimiva, saj je postala živ dokaz stalne rasti in vztrajnosti doma. Prisrčna zahvala gre Barbari Kržišnik, ki je prevzela odgovornost fotografiranja, in s tem poskrbela, da bomo ohranili ta dan v najlepšem spominu.

Ker je ura že napovedovala popoldanski program smo bili povabljeni v dvorano, da bi uživali predstavo igre "Črna komedija" v izvedbi Gledališke skupine Našega doma, v režiji gdč. Ivane Tekavec.

Veronika Urbančič Erjavec

Popoldanski program

Lepo je sprejeti obiske, tako doma kot v skupnem Domu!

Predsednik Zedinjene Slovenije inž. Jure Komar je izrazil lepe želje Domu in se zahvalil za skupno delo in pomoč pri Zedinjeni Sloveniji.

Veleposlanica Republike Slovenije, ga. Jadranka Šturm Kocjan, ki je tisto jutro spremljala slovensko olimpijsko delegacijo, je v svojem nagovoru naredila paralelizem. Bila je ponosna nad delegacijo slovenskih športnikov, ki so se nahajali v Buenos Airesu na Olimpijskih igrah, ker si je Slovenija tisto nedeljo priborila dve zlati kolajni. Prav tako je bila tudi ponosna na sanhuško družino, ki že dvainšestdeset let raste na argentinskih tleh. Poudarila je vidnost, da Slovenijo postavljamo višje in vztrajamo v slovenskem duhu. To je bil tudi eden od razlogov, zaradi katerih je gospa Veleposlanica s posebnim priznanjem iz matične domovine ob njegovih osemde-

tletnici odlikovala dolgoletnega delavca naše skupnosti, našega neutrudnega gospoda Andreja Selana, ki že vrsto let neprestano daje življenja pevskemu delu v San Justu. Prisotna publika je z veseljem zaploskala jubilantu.

Sledil je slavnostni govor dr. Helene Jaklitsch, ki je že bil objavljen v prejšnji številki časopisa.

Nato je bila na vrsti veseloigra v izvedbi sanhuške igralske skupine pod režijo gdč. Ivane Tekavec. »Črna komedija« je delo angleškega pisatelja Petra Schafferja. Predstava je napisana tako, da se izvede pod reverzno svetlobno shemo: igra se odpre na temnejši stopnji. Nekaj minut kasneje nastane kratek stik in takrat se scena za gledalce razsvetli, da se znaki in značilnosti oseb razkrijejo v »zatemnitvi«. V trenutkih, ko se v zgodbi na odru prižgejo vžigalice ali baterije, se pa gledalcem luči zatemnijo.

Brindslej Miller je mladi kipar, ki želi umetniško napredovati. Brindslej in njegova nova zaročenka Karol Melket sta si kar brez dovoljenja izposodila dragoceno starinsko pohištvo iz stanovanja sosedu Harolda. Že-

lela sta namreč napraviti dober vtis staremu kolegu iz skupine umetnikov, gospodu Bambergerju. Bamberger naj bi prišel pogledat Brindslejevo delo in Karlovega očeta polkovnika Melketa. Ravno ko zmanjka elektrike se Harold vrne, prav takrat se pa tudi prikaže Klea, Brindslejeva bivša zaročenka. Stvari se nesrečno zapletejo za Brindsleja.

Dolgo vlogo Brindsleja Milerja je Ignacij Mehle prepričljivo lepo in gladko izpeljal do konca. Njegova zaročenka Karol, Nati Javoršek, ga je spremljala s svežim in simpatičnim igranjem. Vlogo njenega očeta, strogega polkovnika Melketa, je prevzel Claudio Selan: to je bil resen, strukturiran vojak, ki je bodočega zeta malo trdo držal v šahu. Zgodbo je obogatila Marta Petelin z igranjem gdč. Furnivalove, ki je v zmedi teme zamešala kozarce in namesto limonade popila neko alkoholno pijačo. Tista kapljica se ji je odlično podala v vlogi. Saj smo tako odkrili hudomušno igralkino plat!

Prijatelj in sosed, Harold Goringe, nam je v igranju Matjaža Oblak razkril nove igralske poteze: ravnal je refinirano celo takrat, ko je bil jezen.

Nepričakovana Klea, v izvedbi Mikaele Puntar, nas je veselo presenetila. Igrati dve osebnosti v eni igralki ni lahka stvar! Klea je postajala bolj in bolj resna, ko je razumela Brindslejevo laž; obenem pa izvrstno speljala humoristično vlogo stare Brindslejeve čistilke z gorenjskim naglasom.

K zmedi je pripomogel električar Lovrenc Tomažević v igranju Franca Schuppanzigga. Svoje globoke »filozofske« misli je podajal tako, da so ga Brindslej in vsi ostali zamenjali za nestrpno pričakovanjega in svetovno znanega umetnika Jureta Bambergerja, ki ga je elegan-

tno zaigral Martin Selan.

Čestitamo režiserki za lepo izpeljano igro in jo bodrimo še za naprej! Bog naj ji da veliko energije, dobre volje in originalnih idej, da bo publika lahko še naprej uživala predstave na odru Frida Beznika. Ravno tako spodbujamo mlade in ne tako mlade igralce, ki darujejo svoj čas, naj nadaljujejo z ustvarjanjem kulturnega dela v naši skupni hiši.

Trema lahko vsakega iznenadi! Hvaležni smo šepetalkama: Nežki Lovšin Kržišnik in Berni Juhant Rován, ki sta spretno ugotovili potrebe igralcev.

Zahtevno delo organizacije mikrofonov je odlično izpeljala Lučka Bergant Uštar.

Scenski prostor v zamisli g. Toneta Oblak sta pripravila Claudio Selan in Pablo Zafra s pomočniki. Luči in zvok sta bila pod komando Erika Oblak in mladih pomočnikov.

Za maskiranje in s tem karakterizacijo vlog je odlično poskrbela Veronika Malovrh. Ravno tako so važne tudi urejene pričeske, za katere je bila odgovorna Ana Clara Zafra Štrubelj.

Rekvizitke in kostume sta imela na skrbi Ivana Tekavec ter Lovrenc Tomažević.

Zahvala naj gre tudi družinam te igralske skupine, saj so stale ob strani skozi ves proces učenja, vaj in ob celotnih pripravah.

Po igri smo nadaljevali prijeten klepet ob pogrnenih mizah in okusnik dobrotah, ki so nas čakale na dvorišču. Mnogo pa se jih je zavrtelo ob prijetnih zvokih Ansambla Baires Polka.

Vračali smo se domov z zavestjo, da je lepo, ko delamo skupaj; še lepše pa ko ohranjamo dar slovenstva, ki nam je bil zaupan.

ca. aj

IN MEMORIAM | Katarina Grintal Bajuk

»In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več« (Raz. 24,4)

»Sporočamo žalostno vest, da nas je zapustila ljubljena mati in babica Katarina Bajuk. Pogreb bo v družinskem krogu«. Tako so nam sporočili hčerke in sin iz Ljubljane. Umr-la je 17. oktobra 2018.

Poznali smo in že vsi sprejeli božji načrt; njeno življenje na zemlji je bilo dopolnjeno. Kljub vsemu nam je zmanjkalo besed!

Na ljubljanskih Žalah je v soboto, 20. oktobra, č. g. Anton Štrukelj vodil pogrebno svečanost. Pokojno Kati sta pred oltarjem poslovila zeta Francisco Parodi in Igor Senčar.

Ves potek intimnih dogodkov, tišina in razmišljanje, kako je Gospod v svoji previdnosti vse čudovito izpeljal nam je vsem v tolažbo in upanje.

Kati naj s svojim Andrejem uživa večno Ljubezen!

Prisrčna zahvala vsem sorodnikom, znanecem in prijateljem v Sloveniji in Argentini za molitve, sočustvovanje in iskreno podporo.

Prisluhnimo besedam Igorja Senčarja.

Božidar Bajuk

Katarina Bajuk se je rodila leta 1942 v Vrhovljah. Bila je stara tri leta, ko so se njena oče Luka Grintal in njegova žena Ana s tedaj tremi hčerkami - Cvetko, Kati in Mici - in širšo družino umaknili pred svobodo, ki jo je ponujal komunistični režim. Tako kot številne druge slovenske družine so odšli čez mejo v Avstrijo. Tam so živeli v begunskem taborišču, dokler niso s številnimi slovenskimi družinami, med katerimi je bila tudi družina Bajuk, odšli v Argentino.

Gospa Katarina je odraščala v Mendози, v veliki družini sedmih otrok in v slovenskem domu, kjer je bila v času svoje mladosti zelo aktivna. Z Andrejem Bajukom, s katerim se je poročila in ustvarila družino, sta se spoznala že zelo zgodaj in odraščala v isti skupnosti.

V Mendози je po študiju postala profesorica angleščine. Skupna življenjska pot je Katarino in Andreja zaradi njegovega podiplomskega študija vodila v Združene države, najprej v Kalifornijo in po tem, po krajši vrnitvi v Argentino, nazaj na vzhodno obalo ZDA – v Washington, kjer sta skupaj z otroki Tatiano, Andrejem in Natašo živela celih 20 let.

Dom in družina, ki sta ju ustvarila, je bila tesno povezana s širšo družino, ki je živela v Argentini. Otrokom sta posredovala močen občutek pripadnosti družini. Tudi v Washingtonu je bila družina povezana s slovensko skupnostjo in tako je bilo tudi drugod, kamor koli ju je že zanesla pot.

Življenje ju je počasi pripeljalo nazaj v Evropo. Najprej leta 1994 v Pariz ter tudi, v letu 2000, nazaj v Slovenijo, kamor sta se vrnila za stalno, 55 let po odhodu njunih družin.

Življenjska pot družine, v kateri je odraščala Katarina, je bila polna raznih, ne ravno lahkih izzivov. Na novem kontinentu, v neznanem okolju, v tuji kulturi je bilo potrebno začeti živeti prav od začetka, »iz nič«. Življenje ni bilo lahko, potrebna je bila marljivost, pa odrekanja in trdo delo. Sledil je študij, pa potem na neki način izguba nove domovine, ko je po vojaškem udaru za moža Andreja sledila prepoved, da bi opravljal svoj poklic profesorja ekonomije. Znova je bilo potrebno začeti od začetka, tokrat v ZDA. Ob skrbi za dom in družino je v Ameriki nadaljevala in nadgradila tudi svojo poklicno pot s podiplomskim študijem španske književnosti in postala učiteljica španščine.

Velike razdalje, ki so ločevale širšo družino

in so s selitvijo v Pariz in nato v Ljubljano le še narastle, je Katarina premoščala s svojo skrbjo, predanostjo, požrtvovalnostjo.

Tista najbolj razpoznavna nit, iz katere je stkana življenjska pot gospe Katarine, je ljubezen do družine, ki je temelj za dom, kjerkoli že je bil, ob močni povezavi z družino po svetu in pripadnost širši slovenski skupnosti. Ta njen tako značilni etos pa ni zgolj stvar značaja. Na misel mi pride pričevanje Britanca Johna Corsellisa, ki je kot humanitarni delavec delal v begunskih taboriščih na Koroškem. Iz svojih neposrednih izkušenj s Slovenci je zapisal tudi tole: »Občudujemo vašo visoko kulturo, ljubezen do reda, odlično vzgojo mladine, njeno poštenost in visok nramni nivo.« To je skorajda tako, kot da bi brali misli o Slovencih, ki jih je dobrih 120 let pred tem zapisal Charles Nodier, francoski pesnik pisatelj, leksikograf, prirodopisec in urednik, velik poznavalec slovenstva v času ilirskih provinc: »... to je bilo ljudstvo brez morilcev, tatov, zlobnežev, najboljši zbor dobrih ljudi, ki jih je Bog postavil na zemljo: tisti, v krogu katerega bi človek rad umrl.« Ali je v teh mislih prisoten kanček idealizacije, za naše premišljevanje ta hip niti ni pomembno.

Katarina je bila v begunskem taborišču še premlada, da bi obiskovala šolo, a pripomniti velja, da so Slovenci že tedaj, v taborišču, sredi hude stiske in žalosti, organizirali svojo šolo. Organizator je bil oče njenega bodočega tasta, ravnatelj klasične gimnazije, Marko Bajuk, tam pa je poučeval tudi njen bodoči tast, Božidar Bajuk. Da so prišli do prepotrebnih šolskih knjig, pa je med drugim nekaj drznih mladeničev tvegalo gotovo smrt - ponje so skrivaj odšli nazaj, v Slovenijo, in jih srečno prinesli v taborišče. Kdor je tedaj opravil gimnazijo, je imel zaradi verodostojnosti programa, ki so ga zasnovali, in ugleda ravnatelja Marka Bajuka, s strani nadzornih oblasti nad okupacijskim območjem priznано maturo. To je širše ozadje, ta kultura, ki je prevevala svet, iz katerega izhaja gospa Katarina.

Ko premišljujemo o njeni življenjski poti, ne moremo, ne da bi se ob tem poklonili kulturi, ki jo je oblikovala, ki jo je ona vzljubila in živela ter jo predajala naprej, saj je čutila, da je polna smisla, ki daje življenje, ki ga je dajalo tudi v najtežjih okoliščinah. Tudi zato pravimo, mi, ki smo tu zbrani ob tem slovesu: naša Kati. Ne gre le za prisrčno domačnost med sorodniki in prijatelji. Ne, tokrat vemo, da gre za nekaj globljega. Pot vsakega človeka je sicer enkratna, edinstvena in nepovnljiva. A kljub temu je v tistih najglobljih, najosnovnejših potezah to človeška pot. To je namreč pot, ki vodi skozi temeljna vprašanja našega bivanja, ki je izziv za naš odnos do življenja, do sveta, do bližnjih, do skupnosti, ki nas je oblikovala, v kateri živimo in kateri pripadamo in nenazadnje, ki predstavlja izziv do tistih temeljnih vprašanj, ki presegajo

naše izkustvo, ki segajo onkraj zmožnosti, ki so nam dane kot končnemu bitju, a ki so najpomembnejša vprašanja našega bivanja. Način, kako nekdo prehodi svojo življenjsko pot lahko navdihuje in služi kot zgled, lahko ustvarja kulturo, ki hrani življenje in mu daje vsestransko rast. In to, kar imenujemo človekova usoda in kar odraža ne le splet okoliščin, ampak zadržanje konkretnega človeka do teh okoliščin, njegove odločitve in izbire, je lahko nekaj, kar zaradi plemenitosti občudujemo, nekaj, s čimer se morda lahko posebimo, nemara pa v tem prepoznavamo tudi svojo usodo.

Begunska pot njene družine je tudi podoba težke usode, boleče zgodovine slovenskega naroda. In kakor lahko ob njeni vrnitvi v Slovenijo po eni strani uzremo ne le vsega spoštovanja vredno osebnostno odločitev, ampak - vsaj nekateri - tudi upanje, ki ga prinašajo časi, ki so sploh omogočali takšno odločitev, lahko po drugi strani ob sicer nedvomnih uspehih, a zaradi mnogih trpkostih, ki sta jih po svoji vrnitvi z možem Andrejem morala trpeti, boleče prepoznavamo krhkost tega upanja in totalitarno poškodovanost našega tu in sedaj.

Po smrti moža si je Kati prizadevala, da bi se ohranil spomin na njegov trud za naše skupno dobro. V svoji plemeniti diskretnosti je izkušala, kako silno redki so bili trenutki pietetnega, neoportunističnega, blagohotnega, pravičnega spomina. Naša Kati se je predlani, prvič po moževi smrti, vrnila v kraje, kjer je odraščala, v Argentino. Tja je tudi odšla, da je prevzela posmrtni častni doktorat za moža, ki mu ga je podelila univerza, na kateri je študiral in v kateri, po vojaškem udaru, ni smel poučevati. Bog ve, kako je to vzradostilo njeno ljubeče srce. Sedem mesecev kasneje, ravno ob prihodu na srečanje z delom družine v Washingtonu, je na pregledu izvedela za svojo hudo diagnozo. Kljub težki prognozi se je borila in ko so se terapije v ZDA zaključile in ni bilo mogoče ničesar več narediti, se je vrnila domov, kamor si je neizmerno močno želela in kjer smo jo spremljali do njenega zadnjega dne.

Naša draga Kati je dokončala pot svojega zemeljskega življenja na predvečer obletnice rojstva njenega ljubljenelega moža Andreja in godu njenega očeta. V miru je končala svoj zadnji, najtežji del poti. Ko se v žalosti sprašujemo, kaj sedaj? kje si?, mo hvaležni, da nam je dano pričevanje, kako je nekdo lahko tako vprašal samega Gospodarja življenja, namreč Tomaž, ko je našega Gospoda vprašal, kam gre in se potožil, da ne more s svojimi tovariši vedeti, kam da gre in da prav tako ne more vedeti za pot, ko jim je bil rekel: »Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzela k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.« In na Tomažovo vpraševanje je Gospod odgovoril: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni.« (Jn 14, 3-6)

V življenju naše drage Kati je bilo toliko plemenitosti, dobrih del, spoštovanja vrednot in življenja iz njih, ki je dajalo življenje in življenju smisel in veselje, ljubezen, zvestobo tudi v najtežjih trenutkih in ki je omogočalo tudi oporo za izbiro težjih poti in dela ne zgolj zase in svojo družino, ampak tudi za skupno dobro, da mi, ki smo tu zbrani, čutimo, da je to tista pot, ki vodi k Očetu, k samemu viru neminljivega življenja. Hvaležni smo za zgled, ki nam ga daje njeno življenje. Naj jo Stvarnik usmiljeno in dobrotljivo sprejme. Z žalostjo v srcu, da je odšla, z veliko hvaležnostjo, da nam je bila dana in z globokim in trdnim upanjem, da vemo, kam vodi njena pot, Vam jo izročamo v Vašo molitev v trdnem upanju in veri, da že sedaj predokušamo tisto, kar nam je pripravil naš Gospod, namreč, kot nam je razodeto: In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več. (Raz 21, 4)

Igor Senčar

IN MEMORIAM Alojz Rebula

21. julij 1924 - 23. oktober 1928

Bil je človek besede – besede resnice, besede o Bogu ...

Želel bi predstaviti ta veliki lik kulturnega človeka, Slovenca in kristjana, prijatelja Alojza Rebule. Knez besede, kulturni aristokrat, sin slave, človek vere, ponižen sin svete Cerkve,« je dejal kardinal v nagovoru pri maši. »Bil je monumentalni umetnik besede, kot jih v slovenskih literarnih krogih ni bilo veliko. Vedel je: beseda je njegovo poslanstvo. Bil je človek besede. Besede Resnice, besede o Bogu, besede o človeku, beseda o Slovencu, beseda o nebesih, beseda o presežnem, o katerem je vedno sanjal in nosil v sebi večni nemir.« Da je prepričan, da je Rebula črpal moč besede iz bližine z Božjim srcem, je poudaril kardinal: »Živel je v neznanski bližini z Bogom in od tod izvira novost, enkratnost in slava njegove besede.

Bil je človek vere. Bil je berač vere.

... Rebula je bil – in tu smo pri bistvu – človek vere. Berač vere. Za vero, za močno vero je vsak dan molil, vsak dan prosil, vsak dan – to mi je nešteto krat povedal – je molil rožni venec, da bi ohranil vero, da mu Bog podari trdno vero. To je bilo najgloblje v njegovem življenju: človek vere,« je dejal kardinal Rode in dodal, da je Rebulo vera naredila takega, kot je bil: skromnega, ponižnega, obzirnega, obsojal je laž in ideologije, nikoli pa nikogar žalil. »Rebula je kot človek vere skušal odgovoriti na življenjska vprašanja. Kot človek vere se je spraševal o bistvenem, videl je vse stvari, videl lepoto stvarstva in vse to kot podobo, napoved nečesa novega – tega, kar on danes že vidi in že doživlja.

Tu je svetnik. Predlagam, da celjska škofija začne postopek za beatifikacijo.

Po pogovoru s domačim duhovnikom sva se oba strinjala, da se danes poslavljamo od svetnika. Premočnost njegovega odnosa do sveta in do človeka, njegova ljubezen do Kristusa in do Cerkve, so bili vsa leta izredna. Tu je junak, tu je človek, ki po svoji plemenitosti pre-sega vse, kar jaz poznam. Ta človek je bil svetnik. Predlagam, da celjska škofija začne proces za njegovo beatifikacijo.« Na kardinalovo spodbudo se je odzval upokojeni celjski škof Lipovšek: »Gospod kardinal, izrekli ste zgodovinske besede, da se poslavljamo od svetnika in celjski škofiji zaupali nalogo, da pokrene postopek za njegovo beatifikacijo. V kolikor je v naši moči, obljudbam tukaj na grobu, da se bomo trudili, da bi uresničili vaše naročilo.

Kardinal France Rode
Ksenja Hočevnar - Družina.si

KOLEDAR

- 1. novembra**
Praznik vseh Svetih
Slovenska hiša
- 3. novembra ob 17. uri**
Kulturni večer SKA
Slovenska hiša
- 4. novembra**
50. mladinski dan v San Martinu
in skupni mladinski dan
- 9. do 11. novembra**
Martinovanje v Mendozi
Slovenski dom Mendoza
- 10. novembra ob 16. uri**
Zaključna prireditev SSTRMB
Slovenska hiša
- 11. novembra**
Obletnica v Hladnikovem domu
Slovenska vas
- 11. in 19. novembra ob 18. uri**
Veronika Deseniška v Našem domu
- 24. novembra**
Evropski večer v Carapachayu

OSEBNE NOVICE

† SMRT

V Lanusu je umrla **Jožefa Župančič**
stara 78 let. Naj počiva v miru!

57. obletnica Slomškovega doma 63. SLOVENSKI DAN

*“Bodi v svoji
besedi resničen,
v dejanju pa
pravičen”*

BL. ANTON MARTIN SLOMŠEK

Spored:

- 11.00** zbiranje gostov,
pozdrav in dviganje zastav
- 11.30** sveta maša
- 13.00** otvoritev likovne razstave
- 13.30** prijateljsko kosilo
- 17.30** v dvorani Slomškovega doma:
pozdravi, podelitev priznanj;
slavnostna govornica: ga. Alenka Prijatelj
Velikotedenski muzikal KERIGMA –
avtor Martin Sušnik;
režija Marcelo Brula in Marta Selan Brula

Po predstavi bomo zaključili slavje v
spodnjih prostorih v prijetni družbi.

Lepo vabljeni!

*Na vrtu stojnice vseh naših domov
z bogatimi izdelki.*

Castelli 28, Ramos Mejía,
Buenos Aires, Argentina

Prijave za kosilo:
slomskovdom.rm@gmail.com

50.

MLADINSKI DAN V SAN MARTINU

66. Skupni mladinski dan

Vsi lepo vabljeni!

SLOVENSKI DOM SAN MARTÍN
Ramón Carrillo 2362 - San Martín

S podpora Urada Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

04.11.2018

- 8.30 Začetek tekmovanj 🏆🌐
- 11.30 Sveta maša 🙏
- 12.30 Dviganje zastav 🇸🇯🇵🇸🇯🇵
- 13.00 Kosilo 🍴
- 19.30 Kulturni program 🎭
- 21.00 Prosta zabava 🎉

Društvo Slovencev v Mendozi vabi na:

“Martinovanje 2018”

9, 10 in 11 novembra v Mendozi

Degustacija slovenskih vin, obisk vinarn v okolju kraja
Perdriel - Lujan de Cuyo, Sv. maša, blagoslov vina, kosilo, petje...

Rezervacije na telefon: (0261) 439-6335

Sklepna prireditev Slovenskega srednješolskega tečaja ravnatelja Marka Bajuka

Slovenska hiša, 10. novembra 2018

- ob 16.30: razdelitev spričeval
ob 17.00: sv. maša
ob 18.00: prireditev v dvorani

Dijaki, straši in prijatelji tečaja pristrčno vabljeni

OTROŠKA KOLONIJA 2019

2 DO 11. JANUARJA | V Hanželičevem domu

za enega otroka \$10.500.- drugi otrok \$7.900.-
Tretji otrok \$5.000.- Osmošolci \$10.000.- (lahko v treh obrokih)

PRJAVE

Alenka Prijatelj | 4654 6477
alencasch@yahoo.com.ar

Dragemu Fridu

v spomin in poklon!

OTON ŽUPANČIČ

VERONIKA DESENIŠKA

TRAGEDIJA V PETIH DEJANJIH

11. in 19. november ob 18. uri

Naš Dom San Justo
H. Irigoyen 2754
San Justo, Bs. As.

Svobodno Slovenijo podpirajo

KOPAC S.A.
Fábrica de tubos y envases de cartón

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

briganti
PREMIUM LEATHER SHOES

GOLOMAX
SUPERMAYORISTA DE OFERTAS

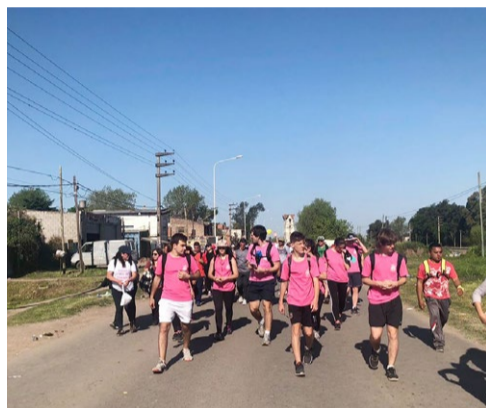
CKC
LABORATORIOS CKC
ARGENTINA S.A.

CA
CONSULTORES
ASOCIADOS

OBLAK
ABERTURAS

Priloga s slikami

44. PEŠ ROMANJE MLADIH K MARIJI V LUJÁN

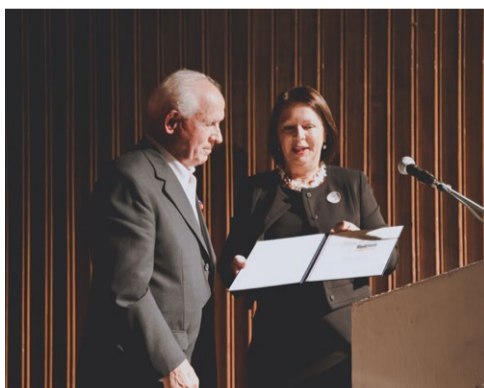

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR SAN MARTIN

Koncert ob 70-letnici delovanja

62. OBLETNICA NAŠEGA DOMA V SAN JUSTU

Slike Barbara Kržišnik

Slike Tone Belec

KONCERT OB 70-LETNICI DELOVANJA SLOVENSKEGA PEVSKEGA ZBORA SAN MARTIN

Utrinki

El coro esloveno de San Martín surgió por iniciativa del padre Karel Škulj que el 15 de agosto de 1948 celebró la primera misa en esloveno en la catedral de San Martín. El coro hizo su primera presentación en septiembre de 1948 cantando en la misa bajo la dirección de Boris Pavšer y acompañado en el órgano por Matilda Kogovšek.

A los primeros ensayos en la parroquia de Villa Bosch y en la casa del sr. Pavlovčič les siguieron los ensayos y actuaciones en las instalaciones del Club esloveno de San Martín, construido en 1960. A lo largo de su trayectoria el coro fue dirigido por Vinko Klemenčič, Martin Duh, Slavko Rupnik, Rok Fink, Janez Mežnar, Lučka Kralj Jerman, Jože Omahna y Lučka Marinček Kastelic que acompaña y dirige el coro desde hace 25 años. El repertorio del coro abarca desde la música tradicional eslovena y religiosa, como así también composiciones nacionales e internacionales de gran popularidad.

El coro colabora en los eventos religiosos y culturales que tienen lugar en el Dom de San Martín y en la capilla del Sagrado Corazón,

donde se celebra la misa de los domingos en la lengua eslovena. En 2009 se presentó en Sao Pablo ante la comunidad eslovena que vive allí. En 2010 se ha presentado en Corrientes, invitado por el Arzobispado de la región a cargo de monseñor Andrés Stanovnik. Siguieron los viajes a Mendoza y Paraná.

En cada presentación se percibe el espíritu de familia, amistad, alegría y vocación por el canto que une a los coreutas, que comparten el deseo de preservar, transmitir y divulgar la música y canciones eslovenas dentro y fuera de su comunidad.

Duhovna priprava na Koncert

Po zadnji vaji za koncert nas je v četrtek, 25. oktobra, čakalo presenečenje. Juli Kastelic je pripravila duhovno srečanje in prisluhnili smo besedam, ki jih je napisala s prijateljico Sofi Hernandez.

Pred sedemdesetimi leti je skupina Slovencev, ki je bežala pred življenjem polnim sovraštva in vojn, pristala v tujem kraju, kjer domačini niso razumeli ne njihovega jezika

ne navad. Vendar niso izgubili poguma in niso obupali, temveč so tam pričeli izkazovati ljubezen do svoje domovine, do Boga in Marije Pomagaj. Hvaležni so bili za življenje in za to, da so lahko spet živeli brez strahu. To so izrazili z akordi, notami, melodijami ... preko glasbe. Zavedali so se, da so vsi na ta način razumeli njihova čustva, hkrati pa so lahko vsaj za trenutek ponesli s petjem ljubezniv spomin na domače kraje. Ustanovili so Slovenski pevski zbor San Martin, ki še vedno prepeva z ljubeznijo, s katero je bil daleč nazaj ustanovljen.

Zbor ima veliko delov, a vsi so pomembni, bistveni: alti, tenorji, basi, soprani, zborovodje, organisti. Podobno kot v prvem pismu Korinčanom sestavljamo v zboru vsi telesni deli eno telo. Imamo isti cilj in delimo isto veselje – uživamo v tem, kar delamo in želimo praznovati SKUPAJ 70-letnico prekrasnega delovanja. Včasih se pritožujemo, ko nam ne gre tako, kot smo si zadali. Godrnjamo: »Tenorji so zafušali, soprani ste preglasni, basi ne znajo besedila in alti med vajo klepetajo«, ali pa »Nihče se ne obveže, da bo redno hodil na vaje«. A nismo skupaj del enega telesa? A ne delamo vsi za isti cilj? Namesto, da se pritožujemo, se stresiramo ali krivimo druge, kaj če bi si med seboj pomagali in izboljšali to, kar še ne deluje čisto v redu? Namesto da se smatramo kot posamezni deli, kaj če bi se združili kot eno telo, z enakimi prizadevanji?

Naraščajoča napetost nas pripelje včasih do nastanka slabih medsebojnih odnosov, hitro postanemo slabe volje ali se jezimo. Vendar ne smemo pozabiti, da to delamo, ker v tem uživamo, cenimo glasbo, a tudi v bližnjemu vidimo dar. Telo brez svojih delov ni telo, tako kot zbor brez svojih članov ni zbor.

Prosimo Boga za milost, da bi se čutili del nečesa večjega in, da bi uživali v tem, kar tako ljubimo. Ker navsezadnje, če ne delamo iz ljubezni do glasbe, do Boga, do slovenske skupnosti ali do naših sorodnikov in prijateljev, zakaj vse to počnemo?

Gracias

Maria Rosa Pedrazzini je tesno povezana s slovensko skupnostjo v San Martinu. V šoli

zavoda Srca Jezusovega je kot profesorica literature učila slovenske dijakinje in spoznala njihove družine. Sedaj vodi tečaje „Cursos de extensión universitaria“ na Univerzi San Martín. S prijateljico Normo spremljata nastope zbora in nam je po sobotnem koncertu posredovala svoja doživetja.

Quiero hacer llegar a la querida colectividad eslovena de mi San Martín, un abrazo hermanado con los recuerdos de mi niñez y adolescencia y de la inolvidable tarea docente en las aulas del Sagrado Corazón. Ayer, en esa gala de lujo en que rememoraban 70 años entre nosotros y la primera Misa celebrada en esloveno, sentí cómo historias y nacionalidades se hermanan en la misma emoción.

Escenario, luces, proyecciones y las magníficas interpretaciones de ese repertorio tan bien elegido, en ésta, mi tierra. Me llevaron al Ave María cantado, en cada Misa dominical, por la Sra. de Marincek, mamá de la actual directora del coro... a los Pesebres Vivientes celebrando Navidades plenas de fe, a los conciertos y teatros reuniendo a jóvenes y niños alrededor de sus mayores!...

¡Transité, nuevamente, el encuentro con cada alumna, hijas de familias eslovenas, y repasé nombres e historias tan cercanas!

Sinceramente, mi emoción fue una oración por todos nuestros abuelos que, dejando sus tierras amadas, vinieron a sembrar el progreso y la cultura del trabajo

y del arte, heredando, nosotros, verdaderas lecciones de vida!

¡Gracias por haberme dejado compartir esta fecha, sintiéndome eslovena por adopción!

¡Gracias por la magnífica noche de recuerdos ensamblados en voces maravillosas y queridas!

Pozdravi

ZEDINJENA SLOVENIJA

izraža čestitke in zahvalo
Slovenskemu pevskeemu zboru San Martín
ob 70 – letnici delovanja, za trud in predanost
ter za neprecenljivo doprinos kulturnemu življenju
v celotni slovenski skupnosti.

Buenos Aires, oktober 2018

Ena cvetlica - ena nota
Tri rože - en akord
25 dišečih cvetic - en zbor
Šopek 70 zbranih
pisanih cvetov - nič manj kot
najlepši venec,
ki ste ga skozi sedemdeset let
pletli z ljubeznijo
do petja.

Mešani pevski zbor San Justo
zborovodkinja Andrejka Selan Vombergar

Čestitamo vam
za prehojeno pot,
za naprej vam
pa želimo še veliko
uspehov in tudi
skupnih načrtov.

Ex Corde - Slomškov dom
zborovodkinja Marta Selan Brula